

СПИСЪКЪТ

Гюдрюн е мъртва. Най-добрата ми приятелка от детството. Научих от сестра ми, която е все още сред живите. Очевидно. В продължение на около три секунди новината ми носи чувство на безсилие, а после си казвам: „Мислех, че е мъртва от години. Да, да, жалко! Гюдрюн беше добра приятелка.“

Предимството на смъртта е, че слага граница на старостта. По-добре няколко години по-рано, отколкото една по-късно. Зачерквам Гюдрюн от списъка с хора, с които имам общо. Тя бе последният ми жив приятел. Поклащам леко глава, гледайки всички зачерквания. Драсканици и завъртулки. Седя така около минута.

Да, да.

Времето е сложно нещо.

С годините не става съвсем по-добре.

В действителност е страхотно да спреш да отделяш внимание на всички: поздравите, подаръците, лъжите, болестите, погребенията. И въпреки това, докато усърдно навивам страницата, се улавям в размишления дали няма да е останал някой жив, на когото да изпратя коледна картичка, например? Трудно е да се каже. Възможно ли е да съм изгубила дирите на някого някъде по пътя? Някой с дефект, който да го ограничава, или който няма пари, или пък някой, направил ми толкова незначително впечатление, че не съм го запомнила, не, едва ли, но нали имам сестра си! Или по-точно казано, Елисабет има мен. Не сме се виждали от дълги години, не и откакто майка ни най-сетне се спомина. Достатъчно по този въпрос.

ПРИЧИНИ ДА НЕ ПЪТУВАШ

„Скъпа д-р Сулхайм“.

Нюйоркската презвитерианска болница все още ми изпраща покани. Обичайните празни приказки. Събиране с игла и конец, бла-бла-бла. Ордьоври и песни, бла-бла-бла. Белот, бинго, бла-бла.

Досега не разбирах защо Макдауъл продължава да поддържа контакт с мен, но щом отворих пощата тази сутрин, открих, меко казано, ласкаеща покана да държа лекция за метода Сулхайм-Уилямс за пластика на митралната клапа в Деня на жената. Мнозина искали да чуят за времето, когато Хенри и аз оперирахме сума ти гръдни кошове. Е, той вече е мъртъв, но преди да почине, той беше онзи, който водеше семинари за диагнозите и методите ни.

Така беше най-добре.

Хората слушат по-концентрирано, когато говорят мъже.

Въпреки това винаги съм отказвала и ще продължа да го правя. Трябва да има граници. Да отида там със своите старомодни техники за сърдечна хирургия. Мисля си, че просто ще видят колко съм остаряла.

Все още мога да отида и сама, да говоря така отчетливо, че цялата аудитория да ме разбере, но мисълта ми вече не е толкова бърза, а на лицето си имам карта на света с граници и кратери. Гримирането ми отнема два часа. Най-малко. Не е за учудване, че предпочитам да си остана вкъщи.

Поканата очевидно има друго предназначение. От болницата вероятно имат нужда да покажат някой пионер, за да подобрят реномето си. Всичките им първо-

начални жени хирурзи са мъртви. Почетени и погребани, както си му е редът, със своите медали за революционните си кариери.

От мисълта за аплодисменти ми прилошава.

Ако отида, е доста вероятно след лекцията някой да започне да дълбае защо съм избрала толкова трудоемка специализация. Ако трябва да отговоря с истината, ще трябва да кажа: „Не зная.“

Друг ще подхване с представите си за работа в среда, доминирана от мъже, а аз ще ги потвърдя всичките. Обаче тогава нямах време да мисля за детинщини – концентрирах се върху работата. По-скоро денонощно живеех в болницата в продължение на тридесет и пет години. Беше трудоемко, защото така трябваше. Можеше да си избира и по-приятно съществуване, но сърцето те поглъща изцяло.

ВТОРИЯ ЕТАЖ

Най-често седя до кухненския прозорец в най-удобния си стол. Или спя, или гледам навън към улицата. Малки къщички, проснато пране и зелени растения. В дъждовните дни от двете страни на пътя бавно се стичат тънки ивици вода. Тогава тя повлича със себе си бучици пръст от лехите. И прах. Като изключим сезонните разнообразни нюанси от светлина и растителност, промените са доста малко. Така погледнато, за мен би било еднакво скучно да живея в Париж, както на което и да било друго място по света. „Rue des thermopyles“ е като цяло толкова монотонна, колкото и сексуалният ми живот.

Това е положението.

Не че ми липсва да правя секс!

Яник беше последният.

Имаше отвратително грозни тестиси. Мисля, че това беше едно от най-ужасните неща, които някога съм виждала на човешко тяло. Беше преди повече от петнадесет години. От време на време се улавям да мисля, че трябва да опипам с пръсти дали не съм обрасла там долу, но зная много добре, че не става така.

За щастие, нямам никакви притеснения.

Когато допусках мъже в себе си, имах всякакви проблеми. Инфекции на пикочните пътища и бактериални вагинози. Между другото. Повечето сеанси в същината си напомняха най-вече на голи тренировъчни сесии и тъй като отне дълго време да проумея колко егоистични са мъжете, нито изисквах, нито получавах никакви оргазми, преди да навляза в 40-те. Все още не мога да си обясня защо съм била толкова тромава в тази област. Някои илюзии са жилави.

СЕСТРА МИ

– А? – извиква сестра ми през екрана.

– Казах, че трябва да ставам – извиквам аз обратно, –
имам час при зъболекаря.

– Почакай малко – вика тя, – увеличавам звука!

Така прави всеки път, като опитам да приключа разговора.

– Опитай пак! – извиква тя и се навежда с по-голямото си ухо напред към мен. Свалям си очилата. Трябва да има граници за гледките, на които човек става свидетел.

– Сега трябва да затворям – провиквам се аз.

– А, така ли – провиква се тя в отговор, – но изобщо чу ли нещо от онова, за което говорех?

– Не съм малоумна.

– Пак ли ще си избелваш зъбите?

– Да – извиквам се – и сега трябва да бягам.

– Ще бягаш, ама друг път, та аз виждам, че лежиш в леглото! Нали не си болна, Бителил?

– Казвам се Биргите – измрънквам аз.

– А? – крещи сестра ми.

– Нищо – отвърщам.

– Вчера посетихме гроба на майка и татко. Градинарят ще сади другата седмица.

– Хубаво! – казвам.

Става доста тихо, а физиономията на сестра ми посърва. Не разбирам как може да ми е сестра. Откъде изкарва тази сантименталност?!

– Не те интересува – промълвява тя.

– Хората никога не се натъжават от нашата смърт чак толкова, колкото ние самите вярваме, че ще им се отрази – отвърщам аз.

Сестра ми изглежда още по-печално.

– Не можеш ли да си малко по-позитивна? – пита тя. – Тогава животът ще стане мъничко по-приятен.

Прозявам се, повдигам рамене с въздишка и извърщам глава.

– Бителил? – обажда се сестра ми. – Трябва да се разходиш до старческия център или да се запишеш в някой женски клуб. Какво ще кажеш за калиграфия? Или ци гун?

– Не виждам смисъл – отговарям аз. – Ходенето до зъболекаря задоволява социалните ми нужди. Другата седмица съм при физиотерапевта. После имам уговорки с доктора, фризьора, козметичката, хиропрактора. Графикът ми е запълнен.

– Изобщо не ми пука! – сопва се сестра ми.

– И на мен – отвръщам.

Елисабет се е втренчила в мен. С този напрегнат поглед малко прилича на майка. Щом забелязвам, че ѝ се иска да ми разкаже още нещо, я срязвам:

– Човек трябва да бъде умъртвяван много преди да достигне тази възраст.

ОЧАКВАНИЯ

Поддържам връзка с един мъж в интернет. Пишем си от няколко месеца. Той твърди, че се казва Хавиер и е архитект. Някой ден ще се срещнем. Пише, че за момента пътува, но си личи, че се намира в някаква институция – болница, център за рехабилитация или нещо подобно. Надявам се, не е тежко болен.

Не би ме учудило да е силно алкохолизиран.

Всъщност би било напълно типично.

Най-успешните ми връзки са били с алкохолици, по-точно алкохолици под петдесет години – след петдесет става почти невъзможно да се справяш с такива мъже. Тогава вече напълно са изпуснали края на пиенето, а да не говорим за вътрешните вреди, изразени чрез неконтролируемо треперене, несъзнателно пърдене и оригване, и храчене, както и външният вид – кожата с отблъскващите разширени пори, не, уф, не се и осмелявам да помисля за това! Обаче младите алкохолици – те граничат със самата дефиниция за романтика, олюляващи се по булевардите, без да са угнетени от своята зависимост по какъвто и да е начин. Има нещо симпатично в безгрижието. Може би тъкмо затова връзките ми с алкохолици бяха най-продължителните – защото гаджето ми се нуждаеше от нещо повече от мен.